

Hämäläisen Sunnuntai-lehti.

Seuraa

H ä m ä l ä i s t ä

N:o 78.

N u p p i n e u l a.

(Jatk.)

„Minä olen varakas mies, jolla ei ole muuta kuin yksi lapsi,” ajatteli hän itselleen, „saattaahan Jesuksen armelias lupaus, että mitä me teemme yhdelle näistä pienistä, sen teemme Hänelle, lähdä toteen sillä mitä minä uhraan tälle lapselle? Kuules, poikani,” sanoi hän, kääntyen lapseen, „tahdotkos sinä tästälähin saada enemmän tilaisuutta oppimiseen kuin tähän asti?”

„Kyllä” huudahti lapsi, „se olisi minun hartain toivoni. Minä osaan jo lukea vähän laskimuksesta.”

Hän otti taskustaan kirjan ja luki jotensin sujuvasti: „Sinun pitää kunnioittaman isääs ja äitiäs ettös menestyisit ja lauman eläisit maan päällä.”

„Tämän opin minä eilen kuin minä lepäsin erään puun alla. Edemmäksi en minä ole vielä ehtinyt, sillä kotona täytyy minun, kun äiti on kipeä, kantaa pikku veljeäni.”

„Jos sinä olet hyvä ja ahkera poika,” sanoi Richter „niin tahdon minä olla sinulle isän sijassa. Minä tahdon laittaa sinulle tilaisuutta oppimaan yhtä ja toista ja pitää huolta siitä, ettei sinulla ole puutteita. Kun sinä tulet suuremmaksi ja itse saatat ansaita jotakin, tulee sinun, niinkuin Jumalan sana neuvoa, auttaa lähimmäisiäsi.”

„Ai niin lystiä!” huusi poika ihmeissään ja suudellen kauppiaan lättä hyppi ilosta. „Mutta minun äidilläni ei ole tällä hetkellä mitään syötävää,” jatkoi hän, ja suru peitti nuo äsken niin iloiset kasvot.

Kauppias lohdutti häntä lupauksella, että hän lähettää äidille sekä elantotarpeita että rahaa, johon hän myös liitti sen iloisen sanoman, että hänen Gottlieb’insä (se oli pojan nimi), saadakseen tarpeellista opetusta, tulisi jäämään hänen luokseen.

Poika sai pian räätälistä uudet vaatteet, ja Richter nähti häntä waimolleen jutellen hänen elämäkertansa ja selittäen aikomuksensa, pitää huolta hänen tulevaisuudestaan.

Näissä onnellisissa oloissa eli meidän Gottlieb'imme 6 vuotta, näistä 4 koulussa, jossa hän hymällä päällään ja alituisella ahkeruudellaan pikaisesti edistyi.

Puolet niistä käsirahoista, jotka hänen kasvatustisänsä lahjoitti hänelle, lähetettiin hänen äidilleen, joka, suuremmaksi osaksi Richterin amusta, oli tullut siihen asentoon, että hän saattoi ansaita niulan elantonsa.

Toisella puolella osti Gottlieb hanhen sulia, joita hän eräältä Hampurilaiselta kauppiaalta oppi wuolemaan ja jotka hän sitten myi halvalla mutta kuitenkin voitolla.

Siten katosi hän pienen omaisuuden, joka lainan kautta Richteriltä vielä lisääntyi.

Tällä summalla osti hän, lähdesään erään kerran äitinsä luona, pellawia ja hamppuja, joitten myönti tuotti hänelle niin paljon, että hän 3 vuoden kuluttua oli 300 riikin taalarin omistaja, mikä hänen kasvatustisänsä löytti säkkelangas kauppaan, jonka kautta ne wähän ajan kuluttua kaswoimat kolmenkertaisesti.

Sittenkuin Gottlieb'in opintovuodet olivat kuluneet, hoiti hän wiisi vuotta, puotipalmeliana, ahkeruudella ja huolella kasvatustisänsä kauppa, tuli sen jälkeen hänen kirjjanpitäjäksi ja viimein, kolmannella osalla woitoista, hänen kauppaumppaniksi.

Koko ajan oli hän runsaasti auttanut äitiään ja weliään, joista kaksikin kuoli ja kosta sen jälkeen seurasi äitinsäkin.

Tuskin oli Gottlieb päässyt näistä kowista kowelmuksista ennenkuin uusi uhka.

Hänen hymänteliänsä piti tauti kaksi vuotta sangen omana.

Kaikki mitä rakkaudella, kiitollisuudella, ahkeruudella ja uskoollisuudella saattaa aikaan saada osoitti Gottlieb, joka yhä enemmän nähti, ettei Richterin hymänteet olleet menneet hukkaan.

Sillä aikaa kuin hän wäsymättömällä innolla hoiti kauppatehtawät, waltwoi hän monta yötä sairaan luona ja oli niin hymin ennen tuota surullista wuolemaa, kuin sen jälkeen, hänen liseistensä lohduuttajana.

Gottlieb tuli sitten naimisiin Richterin tyttären kanssa ja hymmen vuoden kuluttua oli kauppa huone „Samuel Richterin perilliset" enimmin kunnioitettu koto Danzigissa.

Bojan rakkaudella ja huolella hoiti Gottlieb auoppionsa, kunnes tämä 72 vuoden iässä autuaallisesti nukkui kuolon uneen.

Kun Herra ei ollut häntä siunannut lapsilla, otti hän omiksi lapsikseen weljensä kalli vanhinta poikaa ja piti heistä huolta parhaalla tavalla.

Ei hän myöskään unhoittanut rikkaasti auttaa laupungin köyhiä, orpolapsia, ja lastiina aikana oli hänen talonsa turvapaikkana monelle hädässä olijalle, joita hän neuvoilla ja amuilla autti.

Mina muistaen entisen wäköpätöisyytensä ja Herran ihmeellisen johdannon, jätti hän nuppineulan, joka oli ensimmäinen waiikuttaja hänen onneensa, ja joka nyt loiisti hienossa hameessa, hollantilaisesta werasta, sen sijaan että se ennen oli koloontliittännyt reiät riffinäisessä roh-dinröijössä.

Hänen määrähylsensä mukaan tuli sen mennä perintönä hänen jälkeläisilleen, siten, että sen aina peri wanhin perheessä.

Ympäröittynä ystäwiltä ja sukulaisilta kertoi hän mielellään elämänsä kohtalot ja kun hän omaistensa kansa pöydästä noustessaan kiitti Herraa, joka niin ihmeellisesti oli ohjannut hänen elämänsä polut, oli hänellä tapana lisätä: „Nähtääs, rakkaat lapset, kuinka suuria töitä Herra tekee niiden kansa, jotka turwaawat ja luottawat Häneen. Eläkäätkä teissä nöyryydessä Hänen armeliaan tahtonsa jälkeen ja kiittäkää Hänen käsitsemätöntä wiisauttaan, Hänen kaikkiwaltiasia ja täynnä rakkautta olemaa hallintoarja. Mutta jos te tahdotte oikein tunnioittaa ja kiittää Häntä, niin rakastakaat weljiänne, olkaat wäkössä uskollisia ja ahleria, tehkää hywää köyhille ja hädässä olewille, niin on Kaikkiwaltias Jesuksen tähden teidän ja teidän lastenne yli muodattawa siunauksensa.“

Jsa meidän rukouksen waiikutus. Kuolewa Puuseppä.

Jak. 5: 14—15. Jos joku sairastaa teidän seasanne, hän kutsukoon tykönsä seurakunnan papit, ja ne rukoukseen hänen ebestänsä, woi-bellen häntä öljyllä Herran nimeen, ja uskon rukous parantaa sairaan.

Eräs warakas puuseppä, asuma maalla, jotenkin erillään muista, etsittiin eräänä yönä roswojoukosta, joka ryösti ja lauheimmalla tavalla räätälsi hänet.